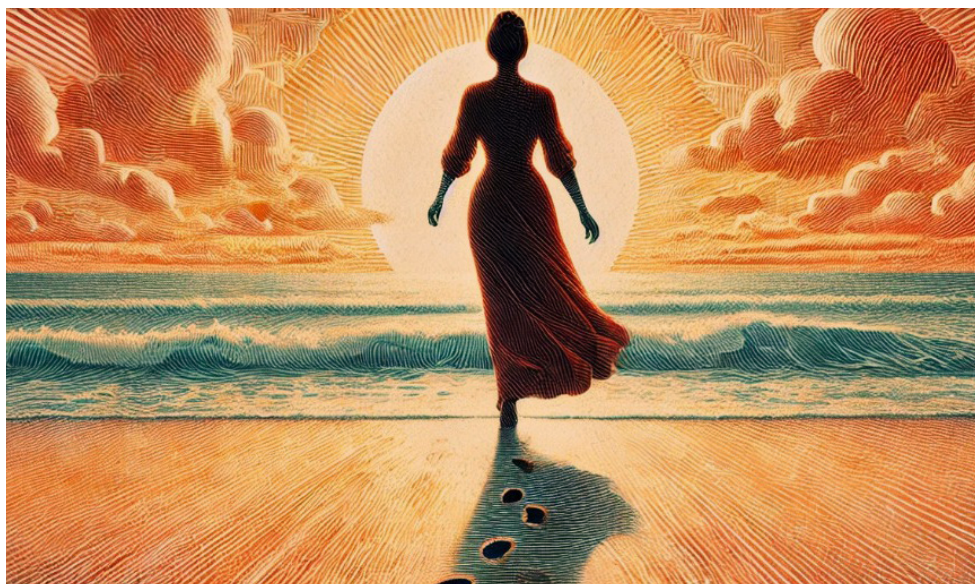

Ressò

abril 25

**Pas a pas cap a la
vida plena de Deu**

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Penitència i conversió en la Quaresma

La Quaresma és un temps privilegiat per a la renovació de la vida cristiana. L'Església ens invita a un camí de conversió que té tres aspectes fonamentals: el reconeixement del pecat, la penitència i la renovació del cor.

El pecat és una realitat que afecta la nostra relació amb Déu, amb els altres i amb nosaltres mateixos. Quan ens desviem del camí de l'Evangelí, el Senyor no ens abandona. La seva misericòrdia sempre està a punt per acollir-nos si tornem a Ell amb sinceritat. La penitència és el camí que ens ajuda a reparar el dany causat pel pecat i a créixer en l'amor. No és només una pràctica externa, sinó un canvi profund del cor. Per això, la Quaresma ens proposa tres grans mitjans per avançar en aquest camí: l'oració, el dejuni i l'almoina. L'oració ens acostava més a Déu i ens fa sensibles a la seva veu. El dejuni ens ajuda a alliberar-nos de tot allò que ens impedeix estimar amb generositat. L'almoina ens porta a compartir amb els altres, especialment amb els qui més pateixen. Però tot això només té sentit si ens porta a una autèntica conversió. Convertir-se no és només deixar enrere els pecats, sinó obrir el cor a Déu i deixar-se transformar per la seva gràcia. Això demana una actitud d'humilitat i disponibilitat per escoltar la seva Paraula i deixar-nos guiar per l'Esperit Sant.

La Quaresma és una oportunitat per tornar a Déu de tot cor. No deixem passar aquest temps de gràcia. Redescobrim la bellesa del sagrament de la reconciliació, visquem amb més profunditat la nostra fe i preparem-nos per celebrar la Pasqua amb un cor renovat.

*Mn. Joaquim Meseguer García,
rector de Sant Pere i arxipreste de Rubí, Consiliari de Vida Creixent de la
Diòcesi de Terrassa.*

Espai de reflexió i pregària

Salm 38. No m'abandonis, Senyor

Tots els mals venen del pecat:

Aquest salm, i d'altres, i molts més passatges bíblics, suposen una relació entre els mals i el pecat. El mal no ve de Déu. És pels pecats dels homes que ha entrat en el món. El que no podem dir mai és que els mals que afligeixen aquest home vinguin dels seus pecats. Potser vénen dels meus. Tota la humanitat és solidària en el pecat, i també en l'expiació. Crist, el just innocent, ha portat el pes dels nostres pecats.

No em reprenguis, Senyor, tan durament,
no em corregeixis amb tant de rigor.
Tinc clavades en mi les teves fletxes,
descarregues damunt meu la teva mà.
Has estat amb mi tan sever
que no em queda en tot el cos res de sa;
són tants els meus pecats
que els meus ossos no troben repòs.
Les culpes em cobreixen el cap,
em dobleguen com una càrrega feixuga.
Són tantes les meves nicieses
que se'm tornen repugnants les ferides.
Vaig a tot arreu prostrat i abatut,
estic entristit tot el dia;
em devora una febre ardent
i no em queda en tot el cos res de sa.
Estic esgotat i desfet,
crido i em planyo amb tota l'ànima.
Senyor meu, els meus anhels són
davant teu,
no et passen per alt els meus gemecs.
El cor em palpita, les forces
m'abandonen
i s'apaga la llum dels meus ulls.
Amics i veïns s'aparten dels meus mals,
els meus parents es mantenen a
distància.

Els qui volen la meva mort paren els
llaços,
els qui cerquen de fer-me mal parlen de
perdre'm,
tot el dia rumien traïcions.
Però jo faig el sord, no escolto res;
com si fos mut, no obro la boca.
Faig com si no hi sentís,
com si no tingués res a replicar.
Senyor, jo espero en tu;
no em deixaràs sense resposta, Senyor,
Déu meu.
Em dic: «Que no puguin alegrar-se'n,
que no cantin victòria, si el peu em
fallava.»
Perquè em veig a punt de caure,
no puc oblidar el meu dolor;
confesso la meva culpa,
el meu pecat em turmenta.
Els enemics que encara viuen són
molts,
són legió els qui m'odien sense causa;
els qui em tornen mal per bé
m'acusen del bé que he buscat.
No m'abandonis, Senyor;
Déu meu, no t'allunyis de mi!
Cuita a defensar-me,
Senyor meu, salvador meu!

Laics en el món, testimonis d'esperança

El pasado día 8 de marzo, tuve el placer de estar, con otras 250 personas de todas las diócesis catalanas, en un encuentro del laicado en Montserrat. Fue un día completo, estimulante, jugoso..., envueltos en la nube del Espíritu (una niebla persistente nos envolvía) y éramos conscientes de la gran comunidad que estábamos viviendo y construyendo y reforzando.

No voy a hacer la crónica del día, pero hay algo que saltó a mi memoria y corazón, en el presente y hacia al pasado también.

En la estupenda charla de la Doctora Montserrat Esquerda: ***Laics en el món, testimonis d'esperança***, me sacudió una idea que la ponente lanzaba desde la antropología y que ilustró con una anécdota personal.

Hablaba de la forma de entender la persona, su dignidad, su humanidad. Contaba cómo una persona le había relatado que una de las maneras que tenían los antropólogos para catalogar restos antropoides de personas o grupos prehistóricos, era detectar en ellos y/ o a través ellos signos de respeto, de humanidad. Señalaba el hecho de haber encontrado restos fosilizados en los que se apreciaba que el sujeto había sido curado cuidadosamente de heridas o males que él solo, con toda evidencia, no había podido cuidarse solo.

Esto me recordó, con cierta emoción, que cuando estudiaba esta materia en Santiago de Compostela, (ciudad muy amada en el recuerdo), una de las pruebas que nos señalaban los profesores para asegurar

que “eso” que teníamos delante era “alguien” y no un “homínido” aún sin acabar de evolucionar, sino un verdadero “homo sapiens”, *era el cuidado con el que se sepultaba a los muertos*. Cuidadosamente colocados, con sus armas (cazadores), con sus adornos (mujeres), con sus juguetes (niños). En algunos casos se percibía una cierta veneración y respeto. Como queriendo no olvidar.

También me hizo recordar una noticia que hace unos años se divulgó desde el yacimiento de Atapuerca: se había descubierto una tumba de una niña,

aproximadamente de unos 12 años,. Era un enterramiento cuidadoso, y tras examinarla llamó la atención que los restos presentaban unas malformaciones óseas, que parecían ser la causa de su muerte. Al realizar análisis para determinar el tipo de enfermedad, descubrieron que ésta era una dolencia que normalmente se presenta al nacer o en los primeros meses de vida.

El asombro fue descubrir que aquella criatura no fue sacrificada, ni abandonada, ni rechazada ni por la familia ni por la tribu. Era evidente que fue cuidada, llegando hasta la preadolescencia. Fue considerada como parte del grupo que, con su acción, se mostraba como plenamente humano. Consuela pensar que hemos tenido unos antepasados misericordiosos.

El mensaje que todo esto me ha dejado, desde la charla de la doctora Esquerda, y de mis propios recuerdos y datos, es que los cristianos laicos en este mundo hemos de ser creadores de humanidad, vehículos de dignificación de todo lo humano, formadores con nuestra vida para todos los que nos rodean..., ¡buen reto!

Fue un día rico en acontecimientos y contenidos; no se si todos sacamos las mismas conclusiones, ni nos quedamos con las mismas ideas y motivaciones, pero yo me quedé con ésta.

Y os la cuento

María Jesús Ramos Narro

Espai de reflexió i pregària

Aturar-se. Cicle C. No a la segregació

Una vegada, i no era la primera, veient que tots els cobradors d'impostos dels romans, malmirats i oportunistes estafadors, i altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, el grup de fariseus (els separats) i els mestres de la llei, deien entre ells: "Aquest home acull els pecadors i menja amb ells".

Resposta del Mestre: Vet aquí que un home tenia dos fills. El més petit li demanà l'herència i va fúmer el camp.

Després de passar-ne de verdes i de madures, tornà a casa. El pare ja l'esperava, i fan una gran festa.

El fill gran no hi vol participar. Entra, home, li diu el pare. Hem de tirar la casa per la finestra. Hem retrobat el teu germà perdut.

Anem a pams! La flor i nata de la religiositat jueva, i de la gent creguda de la pròpia vàlua, fan escarafalls perquè acull els descreguts i combrega amb la seva mentalitat; menja amb ells, és a dir, participa d'una mateixa manera de pensar. Ha trencat el nostre "esquema".

Tots els qui la societat ha bandejat, insatisfets de la seva vida, són atrets pels nous plantejaments de Jesús. La humanitat és indivisible.

Aquí, resta ben clar qui és Déu. Déu és una festa. L'home és el "risc" de Déu.

Ell s'ho juga tot amb la dona i l'home. Ell respecta la nostra llibertat, i en la societat de fora de casa, Ell ens posa a la sala de "cures intensives" perquè tornem, pel penediment, al caliu de la llar paterna. Ell sempre ens espera amb el llum encès.

Però hi ha una situació pitjor que ser fora. És pensar que ets a dins. Al pare, li fou més difícil recuperar el fill que no havia marxat.

Mn. Pere Arribas-diaca

Espai de reflexió i pregària

Catequesi del Papa: “L’esperança”

“Esperança no és una paraula buida, ni el nostre desig imprecís que les coses vagin bé: l’esperança és una certesa, perquè es fonamenta en la fidelitat de Déu a les seves promeses. I per això s’anomena virtut teològica: perquè està infusa per Déu i té Déu com a garant. No és una virtut passiva que es limita a esperar que les coses s’esdevinguin. És una virtut summament activa que ajuda perquè passin. Algú que va lluitar per l’alliberament dels pobres va escriure aquestes paraules: “L’Esperit Sant és a l’origen del clamor dels pobres. És la força que es dona als qui no tenen força. Ell dirigeix la lluita per l’emancipació i la plena realització del poble dels oprimits”.

El cristià no pot acontentar-se amb tenir esperança: també ha d’irradiar esperança, ser un sembrador d’esperança. Aquest és el do més bonic que l’Església pot fer a tota la humanitat, especialment en els moments en que tot sembla incitar a arriar les veles.

L’apòstol Pere va exhortar els primers cristians amb aquestes paraules: “Reconegueu en els vostres cors el Crist com a Senyor; estigueu sempre a punt a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança. Però feu-ho suaument i amb respecte” (1Pe 3.15-16).

I això perquè no és tant la força dels

arguments allò que convencerà les persones, sinó l’amor que sapiguem posar-hi. Aquesta és la primera evangelització i la més eficaç. I és oberta a tothom!

Tothom necessita esperança, l’esperança cristiana no defrauda, està fundada en la certesa que res ni ningú ens podrà separar de l’amor de Crist (cf. Rm 8,35.37-39).

Aquesta esperança no cedeix davant les dificultats perquè es fonamenta en la fe i es nodreix de la caritat, i d’aquesta manera fa possible que seguim endavant en la vida.

Que l’Esperit ens ajudi sempre a “abundar en esperança en virtut de l’Esperit Sant”.

M Dolors Coscojuela

Agenda 2025

Maig

Dijous 8:

Reunió d'animadors a les 17:00h.
"Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16.

Tema IX. L'Esperit Sant ens fa créixer.

Juny

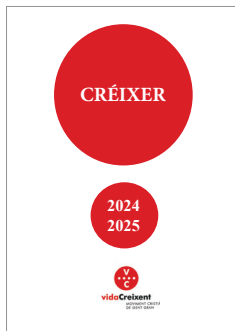
Dijous 5:

Reunió d'animadors a les 17:00h.
"Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16.

Tema X. Donem gràcies.

Reserveu aquesta data:

dijous 12 de juny, trobada interdiocesana a Poblet.

TEMARI DEL CURS

2024-2025

"Créixer"

Com a suport a les reflexions de grup, podeu descarregar els materials del temari al nostre web.

Podeu contactar amb nosaltres a través del telèfon:

682 835 093

